

Άγγελος - Φωτιος Πασχαλας

Η ΚΑΤΗΦΟΡΙΑ

Ποιος θα ξαναδώσει τις μερες μου...
Αυτες που εχασα απο δειλια της ψυχης
κι απο το ματαιο του σωματος που με εφερε
παλι και παλι στο στομα του χαμου.

Ποιος θα μου δωσει τις μερες μου,
που θα ημουν στο λιανωτο να εργαζομαι
μια τεχνη πατρικη
κι ολη η κατηφορια μπροστα στα ματια μου,
απ το απανω του κοσμου
ως κατω στον μενεξελη καθρεφτη
σκαλι - σκαλι να κατεβαινει το φως,
σα να λαμινει ο ουρανος κατηφοριζοντας,
σα να λικνιζονται ολα τα χλωρα
και παλι ν ανεβαινει,
φως εκ φωτος,
με φωνη απο αναριθμητα μελωδικα και παραφορα
που ανερχονται με σχηματα νηπιακα
και πλημμυριζει γελιο η πλαση.

Εκει θα εργαζομουν συλλογουμενος,
ποσο βαθια η ομιρφια του κοσμου.
Να εχω κατι, οταν ερχεται η ωρα
που η ερημια παραμονευει
σαν ζωο σκοτεινο μες στο χειμωνα τον καταραμενο.
Και πως ν αντεξεις;

Η πώς κλεινεται ο ηλιος μες στην πετρα
και κει ναναι
σαν τη βαθια φωλιασμενη ελπιδα,
γιατι το μαυρο συννεφο δεγ λειπει.
Ερχεται κατα πανω στις ροδιες και καθεται
και πως θα φυγει...

Λαιπον Ουρανε δος μου πισω τις μερες μου,
να προκαμω
να ξεπεταξω λιγη ακομη δουλεια...
Η προσταξε να προστεθουνε στα νηπια
να μπουν μπροστα να συνεχισουν,
να μη μεινει η εργασια ατελης.
1980

ΜΟΛΟΣ Η Ο ΨΥΧΡΟΣ ΤΕΧΝΩΝ

Οχρη ερημια,
κουβαλημενη λιγη - λιγη στη θαλασσα